

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1622/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца М.Л. из Б., чији је пуномоћник Љ.П., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Безбедносно-информативне агенције из Београда, коју заступа Републички јавни правобранилац из Београда, ради поништаја споразума, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3846/12 од 03.04.2015. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3846/12 од 03.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1184/11 од 16.07.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се поништи споразум о престанку радног односа од 09.12.2010. године потписан од стране тужиоца и туженог и да тужиоца врати у стални радни однос на радно место из члана 81. радни број 28 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места БИА Д.Т. бр. 01-3869 од 21.04.2009. године са звањем саветника као и да тужиоцу накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужену и да тужиоцу обрачуна и исплати зараду сходно његовом радном месту почев од 09.12.2010. године као неуредна. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене да се обавезе тужилац да јој накнади трошкове поступка од 75.750,00 динара. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3846/12 од 03.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 15.11.1988. до 09.12.2010. године био у сталном радном односу код тужене на радном месту из члана 81. редни број 28 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места БИА и имао звање главног саветника. Радни однос престао му је закључењем споразума о престанку радног односа од 09.12.2010. године који је заведен под бројем 03-4183 потписан од стране тужиоца и туженог. Тужилац је пре отказа био код директора Управе за извршење кривичних санкција ком приликом је показао службену легитимацију БИА, позвао се на директора Агенције С.В. у намери да реши свој приватни проблем у вези његовог рођака који је требало да буде позван на издржавање казне. О овоме је Управа за извршење кривичних санкција сачинила допис који је упутила БИА. С обзиром да овакво понашање тужиоца представља тежу повреду радне дужности за коју је једно од запређених мера престанак радног односа, тужилац је од стране својих претпостављених позван на разговор на коме му је понуђено потписивање споразумног раскида радног односа уместо вођења дисциплинског поступка против њега због учињене повреде. Тужилац је одабрао опцију потписивања споразума са туженим.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за поништај овако закљученог споразума.

Неосновано се у ревизији тужилац позива да је приликом закључења овог споразума на страни тужиоца постојале мане воље (заблуда и претња).

Претња послодавца да ће против радника бити покренут кривични или дисциплински поступак уколико му радни однос не престане уз његову сагласност нема значај претње из члана 60. ЗОО ни заблуде из члана 61. ЗОО па се не ради о мани воље која изјаву радника да жели да раскине радни однос односно споразум о престанку радног односа чини ништавим.

Како се у ревизији понављају жалбени наводи правилно оцењени од другостепеног суда то је изостављено детаљније образлагање одлуке и одлучено на основу члана 405. став 2. ЗПП као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**